

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה יא בכסלו תשפ"ד | פרשת ויצא | 24.11.23 | גליון מס' 3320

מלחמת 'חרבות ברזל' העלון במלון - גיליון 6

שכמות | אנה ט-מה אילון

יד על הגב.

כמה מפתיעה יכולה להיות יד על הגב
כמה מפתיעה יכולה להיות יד המונחת על הגב ברכות
כמה מפתיע יכול להיות גב כשמונחת עליו יד ברכות
כמה מפתיע יכול להיות הגב
כשמונח על גבו גב
ועל גבי הגב מונחת יד
ועל גבי היד מונחת רכות
ועל גבי הרכות מונחות מחשבות טובות מאד.

(מתוך ספרה: "והכל מאוד מין", לוקוס, 2017)

שבת שלום

שבת פרשת 'ויצא' - ל"ז השבת

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	16: 17
מנחה	16: 25
קבלת שבת, דבר תורה וערבית	
שיעורו של הרב ארי סט	17: 30
סעודת ליל שבת.	18: 00 - 20: 00
חבריא ב' סועדים יחד במרפסת	18: 00
פעולת חבריא ב' עם השליחים	20: 00
וביום השבת	
סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
פרשת שבוע - שקמה כספי-יניב (אולם אשל-1)	11: 00
תפילת ילדים (במשחקיה)	
פעולת חבריא א' עם השליחים	
במהלך היום מוזמנים לבקר בתערוכות השבטים ליד הלובי	
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מפקד בני עקיבא	15: 00
מנחה ב	16: 10
שיעורון עם נעמה סט ואמירת תהילים (בית כנסת קטן -1)	16: 40
צאת שבת	17: 15
ערבית והבדלה בלובי	
ארוחת ערב	20: 15-18: 30
התכנסות בכניסה למלון ויציאה לתהלוכה . כולם מוזמנים!	19: 00

קהילת סעד מתאבלת מרה על נפילתו בקרב בעזה

של

סרן לירון שניר ז"ל

מפקד צוות בסיירת גולני

ושולחת תנחומים וחיזוק

להורים פזית ומוטי שניר

לחברינו, הסבתא והסב, שרה ושמחה בלס

ולכל המשפחה המורחבת.

פרשת ויצא

"ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש"

כמה דיו נשפך על פסוק זה וכמה פלפולים כדי להוכיח שיעקב תיקן תפלת ערבית.

למה תפלת ערבית? בתלמוד הבבלי [חולין צא:] דורשים:

כי מטא לחרן אמר 'אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי ואני לא התפללתי?'

כד יהיב דעתיה למיהדר, קפצה ליה ארעא.

[כלומר, לא די שדורשים שהגיע יעקב עד חרן, אלא קרה לו נס ושב אחורה לבית א-ל.]

התוספות הופכות את סדר הדברים [בבלי ברכות כו:]

כד צלי בעי למיהדר . . . מיד בא השמש

[כלומר, התפלל לפני השקיעה = בשעת מנחה!]

והמהר"ל בחידושו בחולין [שם] מנסה להראות שהתפלל ערבית אחרי השקיעה, ואולי כדי שלא ייאמר שיעקב לא הקפיד על זמני התפלה.

לפני שנסביר מה קרה, איך יעקב יכול להתפלל מנחה ואנחנו נכנה אותה 'ערבית', נראה את דברי הירושלמי [ברכות ד א]:

תפלת הערב מיעקב אבינו – ויפגע במקום וילן שם'

[כלומר, בפשטות, בלי פלפולים שנחשבים מגונים בירושלמי, קובעים 'ערבית'.

איך יתכן שהבבלי מדבר על ערבית לפני השקיעה, והרי בדיוק היתה זאת תפלת יצחק 'לשוח לפנות ערב?'

והתשובה בטעמי המקרא, אשר בלעדיהם ניתן לקרוא את הפסוק בשתי דרכים:

א] ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש.

ב] ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש.

ואכן הקורא שלא למד עלול לקרוא כמו [ב], כאשר טעמי המקרא פוסקים/מפסיקים כמו [א]:

וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּלֵּן שָׁם כִּי־בָא הַשֶּׁמֶשׁ

הסבר: הטעם ◦ במילה 'שם' המכונה פשטא מסמן חלוקת הקטע כולו.

לעומת הטעם ◦ במילה 'במקום' המכונה 'גרש', שמסמן חלוקה משנית בלבד.

לכן אנחנו מחלקים חלוקה עיקרית אחרי המילה 'שם'.

זאת דוגמה שהתלמוד הבבלי איננו מפרש אל-נכון את טעמי המקרא, לעומת הירושלמי.

ולשבר את האוזן, אביא דוגמה אחת שיש אף נפקא מינא להלכה:

וְקָמְנוּ־בְּשֵׁם מוֹזְצִיתוֹ וְזִמְעִים וּמְאֲתָיִם [שקלים]

ועל פי ירושלמי: 250 שקל. לעומת הבבלי: 500 שקל!

אליהוא

במלאת שלושים לפטירתה של חברתנו

מיכל אפלבוים ז"ל

נתכנס לזכור ולספר עליה

ביום רביעי ט"ז בכסלו 29.12.23

בשעה 17:00 במלון נבו.

המשפחה, ברו"ש וקהילת סעד.

צדקוני' וצדת דת לקראת חנוכה

את חודש כסלו פתחנו בשבת מברכין עם הרב ליאור וכנרת שיליאן שהגיעו במיוחד לשבות אתנו. נציין כי זו הייתה השבת הראשונה מאז פרוץ המלחמה שנעמה והרב ארי יצאו לריענון.

הזמינות 24/7 אינה פשוטה – לכם נעמה והרב ארי מלוא הערכתנו, ראינו חשיבות רבה ביציאתכם וכך גם בהמשך נתאם שבתות נוספות של הפגה עבורכם, בהן יהיו כאן אנשי רוח מגוונים. נודה לרב ליאור ולכנרת שיליאן על התוספת הרוחנית המשמעותית לה זכינו בזכותכם.

בעניין השבתות נעדכן כי –

בשבת פר' "וישלח" יצטרפו אלינו הרב אבי ויפה גיסר מעפרה.

בשבת חנוכה נארח את מקהלת חזנות ישראלית "בת רון" של המועצה האזורית חבל יבנה.

בראש חודש כסלו ארחנו לתפילת ראש חודש את בית המדרש להתחדשות ברשות הרב דוב זינגר. הרב דוב כיבד אותנו בנוכחותו המלהיבה בתפילה ונתן שיעור מחזק. התפילה בהובלת אהרן רזאל הייתה מרגשת ומרוממת, הגיעו אלינו עשרות מתפללות ומתפללים מרחבי הארץ. נודה להם על הארגון והביצוע שהרחיבו לבבות. תודה מיוחדת גם ליאיר גולדנברג שנרתם לארגון ההגברה וסייע רבות להצלחת החוויה.

ומה הלאה לקראת חג האורים?

מתמי"ד - מיום ראשון הקרוב, י"ג כסלו, 26.11 משעה 16: 50 ועד 17: 05 מוזמנים ילדים מכיתה א' ומעלה ללימוד לקראת חנוכה וקבלת פתקים. הלימוד יסתיים בחנוכה והמתמידים יזכו במשחק.

בוקר עם רחלי פרנקל (אימו של נפתלי פרנקל ז"ל, אחד משלושת הנערים) ביום שני י"ד כסלו 27.11.

9: 30 שיחה עם החטיבה והתיכון. 10: 30 שיחה עם נשות ואנשי הקהילה.

אחר צהרים עם ישיבת "מעלה גלבוע" – ר"מים ותלמידים מיישיבת הקיבוץ הדתי במעלה גלבוע יבואו אלינו אי"ה , ביום שלישי כ"ב כסלו 5.12 ללימוד משותף עם כלל הציבור והכנת חברת הילדים לחנוכה מ- 14: 30 עד 18: 00. פרטים נפרסם בהמשך.

הדלקת חנוכיות במלון, התארגנות וכללים –

א [אין להדליק נרות חנוכה בשום מקום במלון ובסביבתו, אלא על השולחנות המיועדים לכך בין המעליות ללובי בלבד.

ב[הנהלת המלון תדאג לחנוכיות פח פשוטות בהן מדליקים נרות שעווה, חנוכייה אחת לכל משפחה המעוניינת בכך. ג[משפחות מוזמנות להביא / להכין / לקנות חנוכיות על מנת לאפשר הדלקה בחנוכייה מהבית, ולאפשר לכמה בני משפחה להדליק נרות. דבר זה באחריות כל משפחה ומשפחה.

ד[בשבוע הקרוב נערוך רישום לרכישה מרוכזת דרך עמותת "מחברים", של קופסאות נרות וגם קופסאות שמן זית מוצק. כל משפחה תשלם על הערכות שתזמין, הנרות והשמן יגיעו למלון במרוכז ונחלק אותן (בדומה לארבעת המינים).

ה[למלון חנוכייה גדולה מרכזית, מדי יום מיד לאחר תפילת מנחה, תתקיים הדלקה מרכזית בלובי (זו גם ההדלקה של בית הכנסת). פרטים נוספים עם התקרב חג החנוכה.

שנוכה להודות ולהלל על הניסים והנפלאות, הגבורות והישועות.

קסט וצדת דת - הרב ארי סט ותרכה אורן

הסיפור של מנחם בלומנפלד, פרמדיק מד"א, על השבת השחורה

ראיון צרוק שהתקיים בתאריך 20.11.23 במלון נבו.

הראיון המלא שמור במערכת. השמטנו תיאורים קשים של פציעות וכן פרטים נוספים, מפאת קוצר היריעה. ההערות בסוגריים הן של העורכת.

מנחם, חבר קיבוץ סעד, פרמדיק במקצועו. בשנים האחרונות עוסק בהוראת רפואת החירום כמקצוע אקדמי, אך מעיד על עצמו שהוא "איש שטח, אוהב את הפרקטיקה, שומר על כשירות מקצועית ומכשיר את דור העתיד של הפרמדיקים". זה סיפורו:

באותו יום שישי, ערב שמחת תורה יצאתי למשמרת של 24 שעות בתחנה הקבועה שלי שבה הכיתי שורשים - צוחר, במועצה האזורית אשכול. יש שם ניידת טיפול נמרץ אחת שנותנת שירות 24/7 לכל היישובים והקיבוצים באזור החל מכרם שלום גבול מצרים בואכה בארי וכמעט אופקים... המשמרת היתה יחסית רגועה. פעם אחת יצאנו למסיבה "לנובה" לטפל במישהו, בלילה עצמו עבדנו, אפילו הגענו פעם אחת לאזור סעד. התקן שלנו הוא התקן הבסיסי: ניידת טיפול נמרץ, נהג שהוא חובש או פרמדיק, ומאחור פרמדיק שתפקידו להיות המטפל. 30:6 אזעקות.

באפליקציה של מד"א אני מתחיל לקבל **מבול** של הודעות על ירי בכל מקום אפשרי באזור ובארץ. בדרך כלל כשקורה דבר כזה - או שזה אירוע אמת או שיש כאן תקלה. הבנו שזו לא תקלה. היו פה כמה מרכיבים מהם הבנו שזה אירוע חריג. השעה - 30:6 - זו שעה שמי שהיה בצבא יודע שבדר"כ האויב מתקיף, גם בגלל הירי המאסיבי מאד וגם בגלל שלא היתה לנו שום התראה מקדימה. הבנו שקורה משהו בגזרה אבל אף אחד לא הבין באיזה סדר גודל זה. לא עברו כמה דקות וקיבלנו קריאה על פצועים, עדיין פצועים מנפילות (של טילים), באזור בני נצרים. התמגנו מיגון אישי של שכפ"ץ קסדה, לא משהו שמגן מירי, ויצאנו לאירוע. ופה בעצם קיבלנו כמה החלטות באופן רנדומלי, לא באמת עם הבנה מעמיקה, והן כנראה שהצילו את חיי הצוות.

נסיעה שגרתית לבני נצרים היא בדרך כלל בכביש 232, דרך צוחר - צומת מבטחים. הנהג שלי (שמו חנניה אלמקייס), אמר לי: "בוא ניסע בדרך השדות, דרך החממות, דרך היישובים." אמרתי לו: "שמע, יש לנו פצועים קשה שם, בוא נתקדם". והוא עונה: "מנחם, יש הרבה נפילות. אם ניקח ציר שהוא קצת יותר עורפי, הסיכוי שלנו להיפגע, אולי ממרגמות, הוא נמוך יותר." הסכמתי.

נסענו משם. כנראה שאם היינו נוסעים על כביש 232 היינו פוגשים את המחבלים בדרך...

הגענו לאזור נווה, היינו אמורים לעשות חבירה עם כונון של מד"א, עקיבא, נהג אמבולנס שגר בשלומית. הבית שלו ספג פגיעה ישירה באותו בוקר, הוא היה בממ"ד, בבית חדש... שנהרס לגמרי! ברגע שעקיבא קיבל קריאה יצא עם האמבולנס, קלט את הפצוע הקשה, וקבענו להיפגש בכניסה לנווה. קיבלנו עובד זר תאילנדי פצוע קשה. יש פה הרבה אתגרים: טיפולית, מחסום שפה וכד'.

עדיין שומעים המון יציאות של טילים. יוצא אלינו הרבש"ץ של נווה - עמרי, ושם הבנו שכנראה יש התראה: כניסות של מחבלים לכמה יישובים. באותו רגע החלטנו שאנחנו נכנסים ליישוב, לא מפנים. אין אפשרות לפנות בכלל! מטפלים ביישוב. השהייה של פצוע זה משהו שלא בתורה שלנו בכלל (של רפואת חירום). בדרך כלל אנחנו מגיעים עושים הערכה ראשונית, טיפול ראשוני, מעלים לניידת והכל תוך כדי פינוי לבית חולים. במיוחד כשמדובר בפצוע כזה: רסס, כוויות, כאוב מאד, צריך להגיע מהר לחדר הלם, לחדר ניתוח.

שאלתי את עמרי הרבש"ץ איפה יש לו מקום עם מגן, ממ"ד. הוא חשב ואמר לנו: "בואו תיכנסו לבית המדרש, ליד בית הכנסת הגדול, מקום גדול יחסית ופנוי, ויש שם ממ"ד". תוך כדי שאנחנו נכנסים שמענו בקשר של מד"א שאחד

הצוותים של מד"א, שיצא מאופקים לכיוון צומת מעון, נתקלו במארב וירו עליהם. הנהג נפצע בצורה משמעותית, ואז הבנו שיש פה אפילו פגיעה בצוותי רפואה. הם ירו על כל דבר.

השעה 7:15 – 7:00 בבוקר. אני שולח לחגית אשתי הודעה: "תקשיבי, יש כאן סרט אחר. תיכנסו לממ"ד, תגיפי את כל התריסים בבית, שום אור דולק, תיכנסי לממ"ד עם שתייה, עם סוללות גיבוי, עם טלפונים, תסגרי את הממ"ד, לא לפתוח את הממ"ד אפילו אם אומרים לך שזה הרמטכ"ל!" זהו. ונהיה בקשר בהמשך... ועדיין לא מבינים את עוצמת האירוע, אבל מבינים שיש כאן חדירות, המחשבה היא: אוקי, מתבלים. צבא נגד צבא, לא אוכלוסיה אזרחית!

בינתיים טיפלנו בפצוע שלנו. הוא תאילנדי אז אני מדבר איתו ב"גוגל טרנסלייט". מסבירים לו שאנחנו באירוע מורכב, שאי אפשר לפנות אותו, שנטפל בו כאן, שהוא יקבל כל מה שצריך. השכבנו אותו בממ"ד, ליד ארון הקודש. בדקנו את המבנה. ביהמ"ד מלא חלונות, סגרנו את הווילונות, הבנתי שיש שלוש כניסות לביהמ"ד. התחלנו לחסום עם שולחנות, שמנו אפילו עמדות של ירי, יש לי אקדח שלי, ניסיתי להבין: אם מחבלים נכנסים – מאיפה הם יעדיפו להיכנס? לממ"ד עצמו היתה גם עוד דלת יציאה, בעצם אנחנו חשופים, לא ממוגנים, ניידת טיפול נמרץ חונה בחוץ אז בכלל...

לאט לאט מתחילים להצטבר דיווחים מהצוותים שלנו בעוטף על פצועים שמגיעים אליהם, על אמבולנסים שהושמדו לחלוטין, נשרפו, נורו, ירו להם בגלגלים כדי שלא יוכלו לעבוד איתם. מבינים שיש כאן תמונה אחרת לגמרי.

מעט יותר מאוחר אני מקבל טלפון: אירוע חמור מאד בפריגן. חדירה של מחבלים, לחימה פעילה עם כיתת כוננות, פלוס כיתת הכוננות של שלומית שיצאה לשם. ולא עובר הרבה זמן ואני מקבל דיווחים שהחברה של כיתת הכוננות של שלומית נפגעו, חלקם נפגעו קשה מאד משוועים לעזרה. בשלב זה ללא נוכחות צבא באזור.

מפקד כיתת הכוננות של נווה אומר לי: "מנחם, זה רק אנחנו, זה רק אנחנו". דיווחתי לאחור למוקד המבצעים של מד"א. על צפי של קליטת פצועים בכמות לא ידועה. אנחנו אומרים להם: "נצטרך לפנות אותם באיזה שהוא שלב. רכוב זה לא רלבנטי, אז רק מוסק (במסוקים). בשלב הזה אין מסוקים, אין גם אפשרות להנחתת מסוקים מחשש לירי. והאמירה היתה: "אתם לבד. תעשו מה שאתם יכולים. זהו".

לקחתי את כל בית המדרש פיזרתי ריהוט הצידה. הכנתי חלל גדול. חילקתי אותו לפי סוג הפגיעה: פצועים קשים, בינוניים, קלים, (בלחש) אפילו פינת חללים. הבנו שגם זה צריך להיות. הוצאתי את כל הציוד של הנט"ן לבית המדרש, בקונספט שלי יש מחבלים בכל מקום...

בטלפון שמענו יריות. את שומעת שכל האזור **מזוהם!** והלב נמצא שם. חברים שלי שם, חניכים שלי מהעבר, אני מכיר את החברה. חוסר אונים משווע. אתה יודע שאתה במלחמה, אתה לא רואה את האויב, אתה יודע שאתה בנחיתות מספרית משמעותית- גם מבחינת ציוד גם מבחינת אמצעי לחימה- 17 כדורים במחסנית של אקדח, זה לא שווה ערך. גם המוקד של מד"א מעדכן אותי בכל מה שקורה... כולל ביישובים השכנים לנו. השעה 8:30 בבוקר, לא עדכנתי את אשתי בכלום כמובן, רק אמרתי לה שינסו לנעול את הממ"ד וזהו. זו היתה תחושה נוראית! נוראית! להיות שם לבד, לדעת שהבית לבד, לדעת מה שקורה – זה היה משהו שעוד צריך לעבד אותו בהמשך. קשה מאד.

ביקשנו את כל אנשי הרפואה הרלבנטיים מהיישוב נווה, גם את כל הציוד הרפואי שהיה. אני חייב לציין את השיתוף פעולה **המדהים** שהיה איתם. ההתגייסות. הגיעו שתי רופאות, אחיות, מיילדות, הביאו כל מה שאפשר היה. סידרנו על השולחנות תרופות, טיפול בדימומים, כל מה שרלבנטי.

...עקיבא מכיתת הכוננות של שלומית ניסה להגיע לפריגן...ירו עליו, לקח אחורנית, שמעתי ברשתות בקשר מישהו צועק עליו: "תחזור מיד! לאן אתה הולך?" אז הוא אומר: "אני לא הולך לטפל, אני הולך להילחם! אלה חברים שלי. אני הולך להציל אותם."

לקראת 9:30 קיבלנו אינדיקציה שאפשר להיכנס לאזור. פשוט שלחתי את עקיבא ואת הנהג שלי, עם הכלים- עם הנט"ן ואמבולנס שיילכו להביא את הפצועים...נשארתי לשמור על הפצוע שלי. לאט לאט התחלנו לקבל פצועים קשים מאד, ירויים...

תוך כדי טיפול אני רואה מישהו שהוא חבר שלי, פרמדיק-משטרה, חבר טוב. הרבה מאד שנים עובדים יחד והוא פצוע קשה מאד. חלקם - את מעריכה שהם לא ישרדו בתנאים הללו. התכוננו כבר לביצוע ניתוחים בשטח, יש לנו ערכות ניתוחיות, התכוננו כבר לנתח אותם בשטח במידה והמצב יתדרדר... ניסינו כל הזמן כל הזמן לדחוף ל (הגעת) מסוקים, עד שהגעתי כבר לחיל האוויר ישירות, בסוף הסיטו מסוק אחד אלינו. המסוק הראשון נחת אצלנו בכניסה ליישוב ב-12 בצהריים, העלינו חמישה פצועים קשים שהוטסו לתל השומר. סורוקה כבר לא יכלו לקלוט ולטפל מיטבית, בגלל העומס הרב, והם פונו לתל-השומר.

...בינתיים הצטרפה אלינו עוד ניידת טיפול נמרץ מהר חברון. חברה' מהר חברון שמאיישים שם באופן קבוע נט"ן, פשוט קמו באותו בוקר, הבינו מה קורה, יצאו לסייע בבאר שבע, הבינו שאי שם באזור חבל שלום יש צוות שצריך עוד סיוע. הם הגיעו בדרך לא דרך, תוך כדי סיכון חיים. הם נסעו בצירים מזהמים, בצירים מאויימים, והגיעו! בשבילי הם היו כמו מלאכים. אמרתי להם: "זהו. אתם אתי עכשיו, לא זזים מפה. אני צריך אתכם פה!" לא רק בצד המקצועי אלא גם בצד של התמיכה. הם ממש הגיעו משמייים. (שמותיהם: חיים רובין, אביה גולדשטיין ואריאל כהן).

קיבלנו עוד כמה חברה' שניסו לירות עליהם, היו עוד הרוגים... קבענו את מותם והשכבנו אותם בפינת החללים, תחת מזגן. נציין אפילו שישב מישהו מהיישוב, לאורך כל השבת ואמר תהלים, עד מוצאי שבת. נעזרנו במחיצה של עזרת הנשים... ישב כל השבת וקרא תהלים לידם.

לקראת שעות הצהריים התחילו חילוצים אלינו של פצועים מכרם-שלום. הבינו בעצם שאנחנו נקודת ריכוז פצועים וטיפול רפואי - היחידה בכל הגיזרה. לצערי אני אומר ששמעתי בדיעבד על עוד פצועים שהגיעו לכל מיני ישובים, ולא ידעו על קיומנו. פה אני חושב שהיה בדיעבד אולי פספוס שלא ניסינו דרך הרבש"צים לייצר יותר מודעות. ... מדי פעם אני בקשר עם הבית להבין מה קורה, אם הכל בסדר. היו כמה אינטרוולים, חצי שעה - שעה שלא היה לי קשר עם חגיית, באיזה מקום היה חשש גדול (השמטה)...

המחבלים הגיעו לכבוש את כל האזור. כמות נשק שלא מותירה מקום לדימיון או לספק, על מה שהם ניסו לעשות שם. (מנחם מראה לי תמונות של כלי הנשק וכל הציוד הרב שנמצא עליהם):

במקביל אנחנו מקבלים דיווחים על צוותים שלנו שנהרגו. נהג אמבולנס, חבר יקר, בן 25, אבא לשני ילדים שיצא עם אמבולנס לאופקים ונורה בתוך האמבולנס ונהרג. מתנדב יקר מבארי שנורה, קוראים לו אביה חצרוני ז"ל (הסיפור הטרגי של משפחתו פורסם בתקשורת בהרחבה). הבנו שאנחנו בסיטואציה שהיא בסדר גודל שלא הכרנו ולא ידענו. בתרחישי הייחוס הכי מחמירים שנערכנו להם בעבר... - אף אחד לא חשב על כזו סיטואציה. (מנחם ממשיך ומספר על חילוץ פצועים מאד קשים אחר הצהריים מכרם שלום, ועל המסוק שפינה אותם באומץ לב לאחר שנחת על הכביש)...

נשארנו שם בלילה כי עדיין אי אפשר היה לצאת. הלילה היה מאתגר... היו התראות כל הלילה על חדירה ליישוב. כמובן שעין לא עצמנו, עם אקדח טעון כל הלילה, ואפילו במין מעטפת על הבית... וכל הלילה מקפצים אותנו: "תגיעו למרפאה כבר!" (ממשיך ומספר על חדירה למושב יתד ועל ההשתלטות על המחבלים שם).

הגיעו אלינו גם שתי יולדות במהלך הזמן הזה. ופה היה עוד אתגר. יולדת אחת היתה חייבת ניתוח קיסרי. לא היתה יכולה ללדת בשום דרך אחרת.. לידה רגילה זה סיכון חיים משמעותי עבורה. חד משמעית. נעזרנו במיילדות מן היישוב. והוחלט שצריך לפנות אותה ללא שום דיחוי. גם זו סיטואציה שדרשה הנחתה של מסוק, הן פונו באופן מוסק לסורוקה. בכניסה לחדר הלידה אחת מהן ילדה והשנייה עלתה לניתוח קיסרי מיד ונותחה.

וזהו. ובעצם כבר לא היו פצועים. אחרי היום הראשון, אחרי קרב הבלימה, כבר לא היו נפגעים (שפוננו אלינו). הצלחנו לצאת משם רק אחר הצהריים ביום ראשון. ארגנו שיירה מאובטחת שנסעה על כביש 10 על הגדר, ישראל-מצרים, נסיעה של שעתיים בארץ שלנו! בבית שלנו! כי הכל עדיין שורף מחבלים...

חגיית אשתי כבר יצאה עם הילדים, נסעה להורים שלה. אני עליתי על האוטו, טסתי אליהם. היא עוד שאלה: "מה לארוז לך?" אמרתי לה: "אל תארזי כלום, קחי כמה דברים וקודם כל תצאו!". היתה אפשרות לצאת ביום ראשון

בצהריים.. פגשתי אותם שם. למחרת הורדתי אותם לים-המלח. אני חזרתי לגזרה. במשך תקופה מאד ארוכה עשיתי תורנויות של 24 שעות, חזרתי שוב לתפקיד פרמדיק מן המניין במשמרות בגזרת צוחר.. אני אומר כל הזמן לילדים שלי: בתקופה הזאת כל אחד צריך לתת מאתיים אחוז! לא מאה. זאת שעת מבחן. זאת מלחמה על הבית. הבית שלנו בסעד היום משמש נקודת הזנקה של צוותי מד"א. נקודת הזנקה של צוות נט"ן ואמבולנס רגיל, והצוותים שוהים אצלנו בבית. לסיום, אני רוצה לציין כמה גיבורים. אלו שהצילו אזורים שלמים גם בגופם וגם בחייהם, חברי כיתות הכוננות, אותם מגיבים ראשוניים שיצאו להילחם נגד הלא ידוע, בלי ידיעה או בידיעה שיכול להיות שלא יחזרו בחיים. ושיהיה לעילוי נשמת אחד עשר אנשי צוות מד"א שאיבדנו באותה שבת. ובברכת החלמה מלאה לכל הפצועים שטיפלנו בהם, ולכל פצועי צה"ל והאזרחים. להבדיל, לאשתי הגיבורה ולילדים שהתמודדו בלעדיי בשבת הזאת... והערכה עד אין קץ לכיתת הכוננות של סעד ולכל מי שהגיב בסעד, לחיילי צה"ל, לכולם.

(מנחם דיבר גם על הקשר המיוחד שלו עם צבי רידר המתנדב אף הוא במד"א, במהלך כל השבת הקשה וגם לאחר מכן.

בשבוע הבא נפרסם בע"ה את סופו של הראיון, בו מספר מנחם על שליחות ההסברה לארה"ב, בה נטל חלק בחודש האחרון. תודה והערכה רבה למנחם על עבודתו המסורה ועל ששיתף אותנו בה).

ראיון והצללה על הכתב: חגית רפא

כאצית אלה נשכח מהשבת השחורה

למשמע ההפגזות המסיביות בשבת השחורה בשעה 6.25 אמרתי ללאה שיש לי תחושה לא טובה. ירי מסיבי שכזה לא נשמע אף פעם. "יש לי תחושה שזו פעולת הסחה ותבצע חדירה".

פתחנו מיד טלפונים וטלוויזיה ונכנסנו לממ"ד.

בשעה 07.30 נשמעו דפיקות בדלת ולאחריהם צלצול הפעמון. נגשתי בחשש לדלת ושאלתי מי שם.

"תפתחו לנו בבקשה. תצילו אותנו! ברחנו מהמסיבה!"

פתחנו. לא ממש ידענו על איזו מסיבה מדובר. ולא ממש חשבנו שייתכן שאלו מחבלים.

נכנסו חמישה חברה צעירים שסיפרו שברחו מהמסיבה. כבר ירו עליהם. כבר ראו פצועים והרוגים בדרך. הם החנו את הרכב בכניסה לקיבוץ, דפקו על מספר דלתות ולא פתחו להם.

הכנסנו אותם לממ"ד. הם היו בסטרס נוראי. כל הזמן בקשו שנהיה בשקט. שנסגור את הממ"ד, שנחשיך את האורות.

לאט לאט הרגענו אותם. דאגנו שיתקשרו למשפחות שלהם, השקינו אותנו והאכלנו אותם. הם ניסו לבדוק מה קורה עם חברות וחברים שלהם.

בשלב מסוים הורדנו מזרונים, והם נשכבו בממ"ד וחלקם נרדמו.

בסביבות 17.00 הם בקשו לצאת לכיוון המרכז. החמ"ל לא אישר יציאה, ולכן נשארנו עד שהתקבל האישור בסביבות 18.00, עוד לפני צאת השבת.

שניים רצו לשער להביא את הרכב, וכשיצאו מהבית אחד מהם הוציא סכין מטבח שלנו, ושם על השיש. מסתבר שבשלב מסוים הוא הכניס את הסכין לכיס.

הקשר עם המשפחות שלהם נמשך עד היום.

ביום ראשון בבוקר התקשרתי לחמ"ל לברר מה קורה. נחום ביקש מאיתנו להגיע למועדון עם קפה ועוגות, לטובת אנשי כפר עזה שפוננו על ידי הצבא. כשהגענו הם כבר עלו למשאיות לכיוון המועצה.

עוד הספקנו לחלק אוכל לקבוצות אחרות של חיילים שהיו בסעד.

וכשנגמרו העוגות בפריזר החלטתי לאפות עוד עוגות לטובת החיילים שאולי יגיעו.

כשעלה ריח האפייה אמרה לי לאה: "השתגעתי? המחבלים יריחו את ריח העוגות ויידעו שאנחנו בבית..."

דווקא יצאו עוגות טעימות.

בצהריים הצטרפתי לצוות הארגון של המלון ובשעה ארבע אחר הצהריים יצאנו בנסיעה לכיוון ים המלח.

בדרך ראינו מכוניות בצידי הדרך עם פגיעות רבות של כדורים, אבל גם אז לא הבנו שעלולים להיות עוד מחבלים בדרך.

תודה לאל שהגענו בשלום למלון ביס המלח. כאן כבר התחיל פרק חדש בקורותינו.

אבי הפריזר

הנס הפרטי שלי

התבקשתי לכתוב כמה מיילים על הסיפור שלי מן השבת השחורה.

כמובן גם אני התעוררתי ב- 6:30 מאזעקות ה"צבע אדום" ומן הבומים הבלתי פוסקים.

הדלקתי את הפלאפון כדי לבדוק אם מקפיצים אותי לבסיס, ובאמת בערך ב- 8:30 התקשרו אליי ואמרו לי שכולנו מוקפצים (ליחידת מודיעין בבאר שבע). באותו הזמן לא הבנתי את חומרת המצב, על אף הרעש של היריות ולמרות מה שכתבו, זה פשוט הרגיש כל כך לא אמיתי...

בערך בשעה 9:30 כבר יצאתי לכיוון השער עם הרכב, כשאבא שלי מלווה אותי צמוד לרכב עם אקדח שלוף (בהוראת סאסי), וכמובן שנינו עדיין לא מבינים את המציאות האמתית שמתרחשת ממש כמה מאות מטרים מאיתנו.

הגעתי לשער ותדהר ג'קסון ויצחק שלומי הזהירו אותי מהעובדה שכל האזור מלא במחבלים. גם בשלב הזה המוח פשוט סירב להאמין, והמשכתי בדרכי. נסעתי בכבישים, בחרדה בעיקר מה"צבע אדום", לא קולטת מה קורה סביבי. בדרך עברתי כמה נקודות עם שוטרים שבכל פעם מחדש הזהירו אותי: "כל האזור מלא במחבלים". ועדיין מאוד התקשיתי להאמין לאמת...

ברוך ה' הגעתי בשלום וללא שום היתקלות לצומת בית קמה, משם אספו אותי לבסיס. רק כמה ימים לאחר מכן הבנתי, וגם ההורים שלי הבינו, את גודל הנס שקרה לי. את עצם העובדה שנסעתי בכביש שכמה דקות / שעות לאחר מכן הפך לכביש מלחמה, והגעתי בשלום. אני מודה יום יום ל-ה' על הנס שקרה לקיבוץ שלנו, ולצד זה – על הנס שקרה לי.

החל אהרון

השבת השחורה – הבית שהפך (כמעט) קדמי

ב-7 בבוקר באותה שבת נכנסו לביתנו חוגגים ממסיבת הטבע, מלאי בוך מכף רגל ועד ראש. הבנות בכו בהיסטריה. אנחנו לא יודעים מי הביא אותם, פתחנו את כל הדלתות. כל מי שרצה קיבל מחסה ומקום מוגן. הם סיפרו לנו שהיה שם ממש פוגרום. מיד נתנו להם מים, קפה, חיבוק וליטוף להרגיע אותם. דובי גינזברג בא אלינו בצהריים ולקח אותם לבית שקמה, שם ערכו להם שולחן עם כיבוד קל מהקידוש של שמחת תורה.

למחרת בשעה 4 בבוקר דפקו על החלון וקראו לנו: "שייע, קום! שייע, קום!" שייע התעורר ופתח את הדלת. אמרו לו שהחיילים צריכים את הבית שלנו.

הם נכנסו וביקשו לפתוח את החלון, היות ואנחנו הבית הראשון בסעד מכיוון השער המערבי, והחלון שלנו פונה לשער ולכפר עזה. הם הזיזו את הריהוט והציבו על החלון מקלעים לכיוון השער. אותנו הכניסו לממ"ד ונתנו לנו מספר טלפון של המפקד, כדי שכאשר נרצה לצאת, נתקשר אליו והוא ייתן לנו אישור לצאת מהממ"ד. בבית היו 17 חיילים או יותר!

החיילים נרדמו על הרצפה במעבר לממ"ד. בקושי הצלחנו לזוז ולעבור כדי לא להעיר את החיילים הישנים. בינתיים איציק לייכטר הביא מכפר עזה משפחה: אמא, ילדה בת 4 ותינוקת בת חודש. חיבקנו אותם באהבה. האם רצתה להיניק את התינוקת. הכנסנו אותה לממ"ד, שם היה קצת שקט, הילדה בת ה-4 רעדה כולה. כדי להרגיע אותה נתתי לה לצייר, לשחק, נתתי לה גם שוקולד כדי שתירגע. בינתיים גם האב יצא מכפר עזה, עם עגלה ובגדים. נתנו לו לשתות ובקבוק מים גם לדרך, והם נסעו תוך כמה דקות לבאר שבע.

נשארו בבית עד הצהריים אנשים מסיבת הטבע, וכשאלו נסעו נשארו איתנו החיילים. איציק חזר שוב ואמר לנו לקחת בגדים לשבוע, שאוטו מחכה לנו מחוץ לבית לקחת אותנו למקום בטוח יותר. נסענו לקבוצת יבנה שם קיבלו אותנו במלונית של הקיבוץ.

אריאלה כבר הייתה שם וגם צופית בתנו, חברת יבנה. היא נתנה לנו מכל טוב ועד עכשיו אנחנו עדיין שם. אנחנו זוכים להכנסת אורחים ברמה!

מקווים להיפגש במהרה בימינו בשלום, בביטחון ובבריאות עם כל חברי סעד.

פנינה כר-חי

אִרְחָנוּ וּבִרְכָנוּ

ביום רביעי, ב' בכסלו, הגיעה קבוצה של שנים עשר רבניות ורבנים, רובם מארה"ב וחלקם מישראל, למפגש עם אנשי סעד השוהים במלון נבו.

הפגישה היתה קצרה, גם עקב איחור בהגעת האורחים, וגם היות ולאחר הפגישה עם הוותיקים, נפגשו הרבניות והרבנים עם נוער סעד. לוותיקים חיכה מרצה אחר שהוזמן מראש.

בזמן אמת לא ידענו מי האורחים, ולמה באו דווקא אלינו.

את המידע קיבלתי לאחר מספר ימים מערן גינזברג.

ערן וקרן הכירו את הרב אבי וייס ופועלו מזמן שהותם בניו יורק, ריברדייל, וכששמעו שהקבוצה הגיעה ומעוניינת להיפגש עם אנשי סעד, הזמינו אותם, וזכינו.

האורחים היו רבנים מקהילות בארה"ב ומעטים מהארץ, והנשים היו תלמידות לרבנות משיבת מהר"ת (מנהיגה הלכתית רוחנית תורנית) את הלימודים מסיימות הנשים בתואר רבה. את ישיבת מהר"ת הקים הרב אבי וייס, שהגיע לפגישה עם רעייתו.

האורחים הגיעו, ובעיקר רצו לשמוע על שעבר עלינו בשבת השחורה. בשמחת תורה. מספר חברות מסעד שיתפו, הן באירועים והן בהרגשות. האורחים היו פתוחים, לא שיפוטיים ואמפתיים לנו ולמצוקותינו. חלקם הזילו דמעות.

מיד לאחריהן דיבר הרב אבי וייס, ראש הקבוצה. הרב אבי וייס משתייך לזרם האורתודוקסיה הפתוחה. בריברדייל, ניו יורק.

ערב לפני שהרבנים התארחו אצלנו, התקיימה עצרת המונים בווינגטון. מאות אלפי יהודים הגיעו מכל רחבי ארה"ב, להזדהות עם ישראל במאבקה, עם החטופים והנעדרים, ועם חיילי צה"ל.

הרב וייס פתח ואמר שהוא מביא את קולו של העם היהודי שבתפוצות, את קולה של יהדות ארה"ב. את דבריו של הרב אבי וייס אני מצטטת כפי שאני זוכרת אותם. הם הרשימו אותי, ועוד רבים מהנוכחים במפגש. הם עודדו וחיזקו אותנו.

" וחושך על פני תהום" (בראשית א, ב). הרב אבי וייס דיבר על פרשת בראשית, ועל החושך ששרר בעולם.

"גם עליכם שרר חושך בשמחת תורה, חושך שנמשך עד היום".

הרב איחל לנו שיהיה לסעד אור, כמו שכתוב בהמשך הפרשה. "ויהי אור" (בראשית א, ג),

"סעד תהיה לאור! סעד כבר היתה אור".

הרב העיד על עצמו שבזמן פינוי גוש קטיף הוא היה באחד מהאוטובוסים של המפונים.

"היה לנו חושך", סיפר הרב. "נסענו בחושך והגענו לסעד.

סעד היתה הראשונה שקיבלה את פנינו במסע החושך.

סעד היתה עבורנו אור.

סעד היתה אור למפוני גוש קטיף.

סעד תהיה לאור.

סעד תחזור הביתה כשרק יתאפשר.

סעד תהיה אור לעצמה.

אני מברך אתכם שסעד תחזור הביתה.

סעד תהיה אור ומקור עידוד לקיבוצים בסביבה.

כי סעד תחזור הביתה.

סעד תהיה אור לארץ ישראל.

סעד תהיה אור לעולם היהודי כולו.

סעד תחזור הביתה!"

רחל כרצ'ני.

מתנדבים הצט

כדי לחמם את ליבנו, הנה לפניכם רשימה חלקית של המתנדבים שנחלצו לעזרת סעד בשבועות האחרונים, לעבודה בענפי החקלאות השונים.

סבא נתן לובין, הסבא של רוז לובין ז"ל, מגרעין צבר, שנפלה על הגנת העיר העתיקה, הגיע השבוע להתנדב במטע. בני המשק שלנו בכל הגילאים, הצבעים והמגדרים לא מפסיקים לפקוד אותנו בחריצות ובמסירות, חלקם מביאים עימם קבוצות מתנדבים וחוזרים שוב ושוב.

אקדמאים ואנשי רוח שהתנדבו כמו פרופי ישי רוזן-צבי (אחיינה של רותי שלוין שלנו), הלל מאלי ועוד רבים.

חברי גרעינים שהיו בסעד בעבר הגיעו להתנדב – מי זוכר את יעל ואודי שרף מגרעין סיפן, למשל?

הצוות המופלא של **מלון נבו ים המלח** יצאו ליום התנדבות במטע סעד – 30 איש מעובדי המלון הקבועים וגם אלו שבחלי"ת. ראו בהמשך את מכתבם.

עדי גיל (בתם של אפרת שהיתה אחות בסעד, ואמנון גיל), אחות בבית החולים עין כרם, הגיעה עם 30 אחיות מבית החולים. דיווח מפורט יובא בעלון הבא בע"ה.

יהודה סימון לא נטש את סעד כלל מאז תחילת הלחימה והוא מסייע בכל הנדרש – השקיית גינות, ריקון מקררים, עבודה בחקלאות ועוד עוד...

כנ"ל גם צור גולן הפותח את הכלבו ביחד עם אביבה לב. שעה ממשך לעבוד בגד"ש במהלך רוב תקופת הפינוי.

20 תלמידי ישיבת ההסדר אור עציון מגיעים כבר יותר משבועיים לעבודה בחממות.

אורי נוריק (הבן של אבא ז"ל ורותי תבדל"א) ואפרי ברט (הבן של זהבה ועמוס) הגיעו לשבת שלמה להתנדב לחליבות ברפת וחזרו במנהרת הזמן 30 שנה לאחור...

ירדן אדור הגיע עם הפלוגה שלו מהמילואים. הוא נתן להם תדריך בענייני השקייה וגד"ש והם סייעו בנושא מאד. לא מעט קבוצות של מילואימניקים מגויסים מגיעים להתנדב. בדרך כלל בני המשק המגויסים יוצרים את הקשר עם סעד.

צוותים מסיירת גבעתי שלחמו בנחל עוז הגיעו לעזור לנו, וכן גם פלוגת חיילים סדירים מבסיס אורים.

קבוצה גדולה של נוצרים אוהבי ישראל תגיע לסעד בשבוע הבא.

אולי מישוהו מן המתנדבים ירצה לכתוב על חוויותיו בסעד לעלון?...

ואז הי' נטויה! תודה רבה לכולכם!

מכל חברי סעד

רננה יערי, בוקי בר"ט, דני רפפורט, ומתניה רפל עוסקים במסירות בתיאום בקשות המתנדבים, מן הארץ ומחו"ל, עם מרכזי הענפים בסעד, וכן בארגון ארוחות למתנדבים ועוד ועוד...

תשובות:

1. שלושה (1922, 1930, 1939). 2. הנסיכה ליאה. 3. מכבי והפועל תל אביב. 4. ש"י עגנון. 5. שדה יעקב, כי הוא קרוי ע"ש הרב יעקב ריינס, שלא כמו אשדות וזיכרון, שקרויים ע"ש יעקב (גיימס) דה רוטשילד, אביו של הברון. 6. סרטן השד. 7. מהמקלט שמצאו אצל אכיש מלך גת, לאחר שברחו משאול. 8. הדודאים. 9. לטאה קטנה חסרת גפיים. 10. להפוך את התנועה הקוויית של הבוכנות לתנועה סיבובית.

תשובה לשאלת אקטואליה: ארגנטינה.

**יום התנדבות בקיבוץ סעד
צובדי מלון ירוטל נבו ים המלח:**

נסכם ונאמר שחוויתנו היום את ההרגשה של להיות קיבוצניק חקלאי...
ישבנו על הברכיים ושתלנו בצלים, מיינו וארזנו גזרים.
קטפנו אבוקדו ונהנינו מאוד לראות את הקיבוץ ואת החוויה הקיבוצית.
צחקנו, נהנינו, התמסרנו לעבודה,
וכל אותו הזמן התותחים שלנו רועמים ברקע.
הכרנו עוד אנשים מקסימים באמצע הדרך.
תודה על ההזדמנות שניתנה לנו לתרום את חלקנו.
אנחנו מעריכים אתכם מאד ושמחים להיות חלק ממשפחת סעד.

אוסנת אביחי - מנהלת קבוצות ואירועים - בשם כל הצובדיים.

למעלה: עובדי
המלון ליד חדר
האוכל של סעד.

למטה:
המתנדבים
בחממה, מימין
– שי דדוש
המנהל.

שבת הארגון תשס"ז

חניכים, חב"ב, הורים וותיקים יקרים. ה' עמכם!
נראה לי שאף אחד לא דמיין אי פעם שנעשה חודש ארגון בצורה הזאת, אי שם במלון בים המלח.
אבל כמה שהחודש הזה היה שונה ממה שאנחנו מכירים, חוויות שצברנו כאן בעזרת ה' יתנו לנו רק כוחות להמשך
השהות שלנו כאן, וכמובן שגם לאחר מכן, כי חודש ארגון כזה אי אפשר לשכוח.
אז את חודש הארגון השנה פתחנו באיחור קטן של שבוע, מה שהשאיר אותנו עם שבועיים בלבד להתכונן לשבת
הזאת.

וזה לא יאמן כמה הספקנו בשבועיים הבודדים האלה!

"הננו למען עם הנצח!"

הספקנו לעשות שבת פתיחת חודש ארגון חגיגית, המדריכים והחניכים נפגשו וחשבו מה משמעות החודש הזה
עבורם, ועם מה הם רוצים להעלות על הבמה במוצאי שבת הקרובה. מיד אחר כך הגיעו החזרות, ועוד חזרות, ועוד
חזרות, ולא תאמינו אבל גם עוד חזרות...

צוות נחשון יצא בפרוייקט של יום חסד עוצמתי, מרגש ומגבש, שבו שבטים "הכנה" ו"נבטים" הוקירו תודה לחברי
כיתת כוננות שעובדים ימים כלילות כדי להגן עלינו ועל הקיבוץ היקר שלנו. שבט "ניצנים" החזיר את קפה ותיקים,
שבט "מעלות" הלך להתנדב בחמ"ל האזרחי - ממש כאן בים המלח, ושבטים "מעפילים" ו"הרא"ה" נסעו
להתנדבות חקלאית בחצבה.

בנוסף לזה הסגל הקליט, צילם וערך קליפ סגל נדיר. ואפילו מצאנו חלופה מעניינת לצביעת קירות.

בקיצור אנחנו מקווים שלכולנו תהיה שבת מופלאה ומוצ"ש מהשמחות, כי יש למה לחכות!

זאת הזדמנות להגיד תודה לכל מי שפשוט אמר בשבועיים האחרונים "הנני".

לסגל, שעם כל האתגרים מסביב לא התייאש ועבד עד השעות הקטנות, בשביל שהדבר המדהים הזה שנקרא חודש
ארגון תשפ"ד ייצא לפועל. לכל חברי הקהילה שנמצאים מאחורי הקלעים והיו שם לעזור בכל מה שרק היינו
צריכים.

בעזרת ה', הלוואי שהאנרגיות, השמחה והעשייה שהיו כאן בשבועיים האלה ימשיכו ללוות אותנו, ורק יתנו לנו
כוחות להמשיך כאן ביחד במלון. וכמובן שימשיכו איתנו גם כשנחזור לקיבוץ (במהרה בימינו, אמן!)

מאז מלפני - הקואנרית

לילות נחשון תודה רבה והערכה רבה על היוזמה לקטט את האלון שלנו בדגלים

וכך לראות את רוחנו מצט...

בשם כל הקהילה.

לסבתא רבתא מלכה אה

ולכל המשפחה המורחבת

ברכות חמות למחות ונחת

עם הולדת הנינה - הנכדה

לניווה ומשה פרוצף

בת ליהודית ומאצון פרוצף.

פינת הטריבונה / יאיר שלומי וברקאי אפרתי

נסו למצוא קשר בין השאלות לפרשת ויצא, תשובות בעלון בעמוד 12

1. כמה ספרים לבנים פרסמה בריטניה בנוגע לארץ ישראל תחת המנדט הבריטי?
 2. מי היתה בת הזוג של האן סולו בסרטי מלחמת הכוכבים?
 3. באילו קבוצות כדורסל ישראליות שיחק לבן מרסר?
 4. מי כתב את "תמול שלשום"?
 5. איזה יישוב יוצא דופן מבין הבאים? אשדות יעקב, זכרון יעקב, שדה יעקב
 6. סמל המודעות הרשמי של מה הוא סרט ורוד?
 7. וַיִּשְׁלַח דָּוִד הוּא וַאֲנָשָׁיו לְלֶכֶת בְּבִקְרָ לְשׁוּב אֶל-אַרְצָךָ פְּלִשְׁתִּים (שמואל א, כט יא) - מהיכן שבו דוד ואנשיו?
 8. מי ביצע את הבלדה על השיער הארוך והשיער הקצר שכתב יהודה עמיחי?
 9. איזו חיה היא "חומט נקוד"?
 10. מה תפקידו של גל ארכובה במנוע הרכב?
- עאלת אקטואליה: לאינו מדינה נמחר השמוע אנשיאות חאבייר מיליי?**

תודה אחת מיני רבות מספור.

אני רואה חובה לעצמי, להודות הן באופן אישי, והן בשם כל תושבי סעד, לאדם אחד ומיוחד, שהיו לו כל הסיבות לבחור ולעזור ליישובים אחרים.

אני מכוון הפעם לדב ליטבינוף, שמיד עם פרוץ המלחמה, הגיע אלינו לסעד, וכל כולו ממוקד לעזרה ככל שהוא יכול.

עזר במיגוניות, עזר במיגוני בטון לחממות השונות, הביא לסעד תורמים אפשריים, עזר ברשת הפצה של "הכדורים הפורחים", עזר בהכנסת ספקים שסירבו להגיע לכלבו בסעד, ועוד ועוד... ובעיקר - עוד ידו נטויה. כנאמר: "מעולם לא היו חייבים רבים כל כך, חוב ענק למעטים כל כך" ואחד מהם הוא דוב. בשמי, ובשם כלל תושבי סעד, תודה מקרב לב, ומי ייתן ונדע להשיב לו כגמולו.

איציק לייכטר

ימנו לבי! ד"ע לחיילות שלי!!

החל מן הצלון הבא נרצה לפרסם, בע"ה, דרישות שלום - אף ומאת
חיילינו וחילותינו וכל אנשי כוחות הביטחון, המשרתים בחזית ובצורף.
נשמח לקבל מכם מידע ודרישות שלום.
בתודה על שיתוף הפעולה.

אפשר לפנות לערה פולק, שקמה, קובי אברהם, ברקאי ולחטית.

המטבח המשפחתי האמון נמו-סעף

בימים אלו ממש נפתחים בחניית המלון שני מטבחים – בשרי וחלבי, המאפשרים שימוש לכל מי שהתגעגע וחשקה נפשו בבישול ובאוכל של בית. אז לפני שתשאלו, הנה לפניכם קצת פרטים על הפרוייקט, שהתאפשר תודות לתרומתה האדיבה של הפדרציה היהודית של פילדלפיה ביוזמתה של מעבדת האוכל בנגב (פודלאב נגב).

פודלאב נגב היא יוזמה שנוצרה משיתוף פעולה בין קואליציית Negev Now של הפדרציות היהודיות של צפון אמריקה, בית הספר לבריאות הציבור באוניברסיטת בן גוריון, ואשכולות הנגב. הפודלאב עוסק ביחסים שבין אוכל חברה וסביבה, ומציע פתרונות חדשניים בתחומי חוויות האכילה, צמצום בזבוז מזון, ביטחון תזונתי וחוסן קהילתי במצבי שגרה ומשבר, לשם קידום בריאות ורווחת אוכלוסיות הנגב.

כשבועיים לאחר אירועי ה 7/10 ופרוץ המלחמה נפגשנו חברי הפודלאב לראשונה כדי לנסות להבין את המצב החדש שנכפה על קהילות הנגב ולחשב מסלול מחדש. הבנו שהתכניות שלנו לשנה הקרובה הפכו פחות רלוונטיות כעת, בפרט כשחלק גדול מהקהילות לא נמצאות בסביבה הטבעית שלהן. מאידך, הבנו שישנם צרכים חדשים שעולים מן השטח ובהם צריך לטפל, אחד מהם הוא חיזוק התא המשפחתי. השהייה של קהילות המפונים במגורים זמניים במלונות השפיעה רבות על התא המשפחתי, ומצריכה כלים שיספקו מענה לטווח הארוך לקשיים אלו. תנאי המגורים הצפופים בחדרים נפרדים ואובדן השגרה הביתית הקשורה באוכל ואכילה, כגון קניית מצרכים, בישול, או אכילה משותפת בחיק המשפחה, מובילים לאי נוחות רבה ולעליית רמת המתח הפנים משפחתי. הבנו מיד שהפתרון טמון בהחזרת היכולות שבשגרה לתוך מסגרת המלון. המטרה הייתה ברורה: לאפשר למי שמעוניין בכך להתחבר לתא המשפחתי דרך המטבח.

הבנו שצריך לעבוד במהירות וביעילות. הפודלאב פועל תמיד בשיתוף עם הקהילות עצמן, והשותף הראשון שלנו היה ערן גינזברג, שהתלהב מאוד מהרעיון ונרתם למשימה. השף והמסעדן אייל לביא הצטרף כיועץ. תוך מספר ימים התגבש התוצר הסופי: שני מטבחים ניידים ("קיטצ'ן טראקיס") מצוידים בכל הציוד הדרוש לבישול, אפיה ואכילה, ומקררים גדולים לאחסון ולשמירת האוכל. השלב הבא, ממנו חששנו מעט, היה הצגת הפרוייקט לשי המנכ"ל לקבלת אישורו. אבל שי, כמו שי, התלהב יותר מאיתנו ודאג לכל התנאים הנחוצים כדי לאפשר את הוצאת הפרוייקט לפועל באופן מידי.

מכאן דברים המשיכו להתקדם, בעזרתם של אנשים טובים מהקהילה שלנו שנתנו יד: אליסף ואילן כהן בהכנת מדרגות הגישה לקרונות, מעיין, נעמה ואור בניקיון ובארגון, הרב ארי וצוותו בהכשרה וטבילת הכלים, וסליחה אם שכחתי להזכיר אנשים נוספים. תודה לכולכם!

תודה מיוחדת למשפחת שלמה יאיר וליליאן שלקחו על עצמם את האחריות על המטבחים, כתבו את כללי העבודה במטבח, השלימו את רכישת הציוד החסר וינהלו את הרישום לשימוש בשימוש במטבחים.

תודה לשרון, שדחפה וחיברה ואיפשרה לפרוייקט הזה להתקיים.

תודה ענקית לערן שטרח בלי סוף על תכנון והקמת המטבחים. בלעדיו זה לא היה קורה!

בתקווה שהמטבחים יהיו למשאב של שמחה, נחת וזמן איכות משפחתי ושלא נזדקק להם עוד הרבה זמן...

ר'נת אברהם

עזרה וחירום ביחיד

החודש וחצי האחרונים גורמים לנו לתחושת קהות ביחס למימד הזמן והשפעות נוספות בתחומים אחרים. במציאות הזו אנו מנסים בכל העת לשמר שיגרות לצד התעסקות וטיפול בחירום ובמלחמה והשלכותיה עלינו כפרטים וכקהילה. ברור לנו כי בע"ה המלחמה תסתיים ואנו נדרש לשוב לשיגרות החיים כאשר השפעתה של המלחמה עוד תלווה ותשפיע על כולנו רבות.

לפני כחודשיים וחצי עסקנו והצבענו לבחירת יו"ר אחד לקהילה ולקיבוץ ונבחרה אילנה בראודה, שכנתנו מכפר עזה. בתיאום עם אילנה ולאור כך שנסיעתה לחו"ל נדחתה עקב המלחמה, אילנה תחל את עבודתה בחודש הבא, דצמבר 2023, בשם כלל הקהילה אנו מאחלים לאילנה ברכת בהצלחה רבה בתפקידה. עומר ואנוכי נתחיל לבצע את החפיפה עם אילנה מתחילת החודש, במכלול תחומי הפעילות והחיים, כמובן בשיתוף כלל המנהלים.

תנחומינו למשפחת בלס על נפילת נכדם היקר לירון שניר הי"ד במלחמה בעזה.

צואר הכרי ונפולאון כלפה

קהילת סעד שלום רב,

ראשית לכל אני מבקשת להודות מקרב לב לקהילת סעד, על התמיכה, האכפתיות והאמפתיה כלפי חברי וחברות כפר עזה. אנחנו עדיין עוברים ימים וילות קשים ושרויים בענן אבל מתמשך, אבל החיבוק שזכינו וזכיתי באופן אישי מסייעים ומחזקים. מסע ארוך של שיקום לפנינו, אני מאמינה בחוסן שלנו להתגבר ולמצוא את הדרך והתקווה לימים טובים יותר.

בימים טרופים אלו הייתי אמורה להיות בנסיעה ארוכה שנדחתה לאור המלחמה. בתיאום עם צוות האיתור סיכמנו שאקדים את כניסתי לתפקיד יו"ר קיבוץ סעד.

בתחילת דצמבר אתחיל תהליך של חפיפה וכניסה לתפקיד.

אני מאחלת לכולנו ימים של שקט, אורך רוח, איתנות וחזרה מתונה לשגרה.

בברכה,

אילנה בראודה

קהילה יקרה,

מפאת קוצר הזמן אכתוב השבוע בקצרה.

התחלנו השבוע לדבר יחד על המסע חזרה הביתה, לסעד. בשיחה עם האלוף מיקי אדלשטיין (אחראי על הקשר עם העורף האזרחי באוגדת עזה), אנחנו מבינים שכל הנראה ייקח עוד זמן עד שנוכל כולנו לחזור באופן מלא. במעגלי השיח שקיימנו בשבוע שעבר והשבוע, עולים צרכים שונים ומגוונים ואנחנו מבינים שכל הנראה נצטרך מענה ביניים מחוץ למלון שיאפשר תנאי חיים בסיסיים שאינם מתאפשרים במגורים במלון. צוות המלון יוצא מגדרו כדי לסייע לנו להפוך את המגורים הזמניים במלון לנוחים יותר, אך ברור כי הקושי הוא גדול.

אנחנו עדיין לומדים את החומרים שעלו במפגש האחרון, על מנת שנוכל לפעול ליצירת מתווה חזרה הדרגתית הביתה שיתן מענה מיטבי ככל שניתן לכלל הצרכים המגוונים.

המזכירות וההנהלה הקהילתית עסוקות גם בנושא השיקום והחזרה לסעד אל מול מנהלת תקומה יחד עם קיום החיים בזמן השהות מחוץ לסעד.

במהלך השבוע נעדכן בהתפתחויות ככל שניתן.

שתהיה לכולנו שבת שלום ומנוחה.

לכט - ערון.